

Sygn. akt I UK 312/05

POSTANOWIENIE

Dnia 2 lutego 2006 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Teresa Flemming-Kulesza

w sprawie z odwołania H.B.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w S.
o prawo do emerytury,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 2 lutego 2006 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w K.
z dnia 23 czerwca 2005 r., sygn. akt III AUa .../04,

odrzuca skargę kasacyjną.

U z a s a d n i e n i e

Sąd Apelacyjny w K. wyrokiem z dnia 23 czerwca 2005 r. na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w K. zmienił zaskarżony wyrok i oddalił odwołanie H. B. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmawiającej ubezpieczonemu prawa do wcześniejszej emerytury.

Ubezpieczony wniósł skargę kasacyjną od tego wyroku.

Wyrok zaskarżał w całości. Skarżonemu orzeczeniu zarzucał rażące naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 32 ust. 4 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w związku z § 7 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze (Dz.U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zm.) przez błędne

zastosowanie „zapisów zawartych w zarządzeniu nr 48 Ministra Przemysłu z 10.05.1989 r., z którego wynika, iż zarówno Sąd pierwszej, jak i drugiej instancji wywiódł wniosek, iż powód wykonywał pracę stale i w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku murarza pieców i urządzeń przemysłowych na gorąco wykazany świadectwem pracy wydanym przez zakład pracy, który zatrudniał powoda, a które to świadectwo pracy stanowiło podstawę do zaliczenia powodowi przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych i Sądy pierwszej i drugiej instancji czasokresu pracy w wymiarze 6 lat 2 miesięcy i 28 dni”. W uzasadnieniu skargi ubezpieczony podniósł, iż bezsprzecznie wykazał wskazany wyżej okres pracy w szczególnych warunkach, wymienionej w Dziale III wykazu B.

Skarga kasacyjna zawiera wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości oraz o utrzymanie w mocy wyroku Sądu pierwszej instancji przy uwzględnieniu kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna zgodnie z art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. powinna zawierać wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania i jego uzasadnienie, co stanowi jeden z wymogów konstrukcyjnych tego środka prawnego. Przepis ten jest odpowiednikiem obowiązującego do 5 lutego 2005 r. art. 393³ § 1 pkt 3 k.p.c., który nakładał na stronę skarżącą obowiązek przedstawienia okoliczności uzasadniających przyjęcie kasacji do rozpoznania.

Unormowanie to nawiązuje do instytucji przedsądu, uregulowanego w art. 398⁹ § 2 k.p.c. (poprzednio art. 393 k.p.c.) i stanowi jego dopełnienie, nakładając na stronę skarżącą obowiązek przedstawienia argumentów przemawiających za tym, by skarga kasacyjna została rozpoznana przez Sąd Najwyższy. Rozpoznanie skargi kasacyjnej, z uwagi na publicznoprawną (ustrojową) funkcję tego środka następuje bowiem z przyczyn wykraczających poza toczący się między stronami spór prywatnoprawny.

Na gruncie poprzednio obowiązującego art. 393³ k.p.c. nieprzedstawienie w kasacji okoliczności uzasadniających jej rozpoznanie stanowiło

brak nieusuwalny, prowadzący do jej odrzucenia, co wielokrotnie podnosił Sąd Najwyższy w tym m.in. w postanowieniu z dnia 9 listopada 2000 r. II CKN 1385/00 (OSNC z 2001 r. nr 3 poz. 51). Zmiana stanu prawnego wynikająca z nowej regulacji i zastąpienia art. 393³ § 1 pkt 3 k.p.c. przez art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. nie może prowadzić do przyjęcia, że przedstawione wyżej zasady uległy zmianie. Wręcz przeciwnie, wprowadzone zmiany, w świetle których skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia prawomocnego orzeczenia (art. 398¹ § 1 k.p.c.) doprowadziły do podkreślenia, jej szczególnego charakteru jako środka prawnego. W sytuacji gdy skarga kasacyjna nie spełnia tzw. wymagań konstrukcyjnych następuje jej odrzucenie bez wzywania do uzupełnienia braków (art. 398⁶ § 2 k.p.c.).

Skarga kasacyjna ubezpieczonego wniesiona w rozpoznawanej sprawie nie spełnia wymogów określonych w art. 398⁴ §1 pkt 3 k.p.c. Wnoszący skargę nie formułuje wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania ani nie przedstawia istotnego zagadnienia prawnego, nie powołuje się na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie a nadto nie twierdzi, iż zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

Jest to brak pisma niepodlegający uzupełnieniu, który czyni skargę kasacyjną niedopuszczalną, a zatem podlegającą odrzuceniu.

Mając na uwadze powyższe na podstawie art. 398⁶ § 3 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.